

Bloemen in mijn hoofd!

Over leven, wijn en bloemen

Güvenin için çok teşekkür ederim kocacim, çok love u diyorum!

Like me much?

Na jaren affirmeren in je uppie op de bank, vol positieve mindfulness zoals dat dan heet, is er echt geen hond aan de deur gekomen om die slingers thuis op te hangen. Dat moet je zelf doen en tegenwoordig is dat met een kop koffie doch wenselijker een wijntje, alleen achter je laptop. Dus daar ga je dan, na een tijd van zelfopgelegde sociale opsluiting, weer eens vrienden maken in de buitenwereld.

Facebook wordt afgestoft en de spanning stijgt als je met klotsende oksels inlogt. Gelukkig staan er hier wel een paar vrienden in de rij te wachten op bevestiging. De duimen gaan omhoog. Hoewel natuurlijk niet voor iedereen, er zijn grenzen tenslotte. Er wordt gevraagd de leukste filmpjes ever te delen. Filmpjes die waarschijnlijk met bloed zweet en tranen zijn gezocht op internet. En de fotoreportages van elke, maar aandacht behoevende activiteit, vliegen je om de oren. Tenslotte zit de wereld daar echt op te wachten.

Verbaasd het dan niemand dat op elke post meteen wordt af gevlogen als op plastic rozen tijdens de Dolle Dwaze Dagen (leuk hoor, begrijp me goed) Alleen waar gaat het over? Is er dan zelfs niks op televisie? Compleet melig ga je verder en zelfs je saaie foto met de mededeling: 'Niks te melden' wordt geliked. Er zal een grote mate van herkenbaarheid in zitten.

Al met al na een avondje ploeteren, staat de teller op maar liefst 53 nieuwe vrienden! Als je dan de balans opmaakt blijkt dat je met zes mensen echt contact hebt c.q. überhaupt wil! Alsof je leven ervan afhangt zet je heel je hebben en houwen op je social medium en val je in slaap in de hoop dat je dan op zijn minst op internet leuk tot je recht komt. Tot je met een kater wakker wordt en ziet dat je toch echt zelf slingers moet gaan ophangen. Lag het dan aan de wijn bij het facebooken?

People pleasen, je kunt maar ergens goed in zijn

Als er een kwaliteit is die ik tot in de puntjes beheers is het wel people pleasen. Of dat nu iets is waar je blij mee bent? Persoonlijk zou ik zeggen, nee. Het is typisch zo'n eigenschap die je best kan missen. Het komt vaak voort uit je jeugd want laten we eerlijk zijn, iedereen krijgt wel een persoonlijkheid stoornis mee van huis. Met een beetje mazzel blijft dat bij een goed ontwikkelde allergie voor ABBA en met heel veel pech is de schade groter.

Al met al heb ik dan niet te klagen alleen is het weleens lastig. Wat zou ik soms gewoon de waarheid willen zeggen tegen die irritante collega die dagelijks het bloed onder mijn nagels vandaan haalt. Ook de kassière die, compleet zelf gecentreerd, door de winkel naar een collega schreeuwt wat ze in godsnaam allemaal voor problemen thuis heeft, zou ik willen vragen: 'Aan wie zou het liggen?' Maar ja, wie ben ik om dat te ventileren.

Mijn man niet, die is vaak pijnlijk eerlijk. De een noemt dat bot maar hij niet, hij noemt dat gewoon duidelijk. Wellicht is dit afkomstig van zijn minder ontwikkeld empathisch vermogen, de schat! Toch ben ik weleens jaloers. Hoe heerlijk kan het zijn dat je een ander ongezoeten de waarheid durft te zeggen.

Gewoon de waarheid zeggen zonder daar dan slapeloze nachten van te hebben en je weer weken in allerlei bochten te wringen om het goed te maken. Het ergste is misschien nog wel dat je iets goed wilt maken met iemand die je nog eens niet mag! Ach, zoals ik al zei, je kunt maar ergens goed in zijn, zou alleen zo leuk zijn als die ander dat nu ook eens was!